

6

Or štai ateina pirmasis vakaras, ir jau tikrai nė vienas iš vaikų negali įsivaizduoti, kad vieną dieną verks, kai reikės išvažiuoti. Mikelis su Marta irgi išsirinko vietas čiužiniams, o močiutė atnešė antklodžių, pagalvių ir užvalkalų. Marta šalia čiužinio pasistatė seną krėslą, ant kurio vakarais susikabins drabužius, ir staiga čia visai jauku. Jos lagaminas stovi kitoje čiužinio pusėje lyg žema sienelė tarp jos ir Mikelio čiužinių, dabar aišku, kur baigiasi jos erdvė ir prasideda Mikelio. Jei jau nėra tikrų kambarių...

Marta išsitraukia iš kišenės mobiliuką ir nufotografuoja. Ar Izolda šiuo metu vasarnamyje, ar vis dar Maldyvuose, ji nežino, bet pokalbių programėle kaip nors ją pasieks. Marta atbulomis nulipa kopėčiomis žemyn ir per priemenę nueina į virtuvę.

– Ar galiu? – taria atsargiai pradariusi virtuvės duris. Jei geriau pažinotų močiutę, žinoma, sušuktų „močiute“. Bet dabar kažkaip netikrai skambėtų.

Močiutė atsukusi nugarą į duris stovi prie viryklės, ant jos kunkuliuoja didelis puodas, šakute tikrina, ar išvirusios bulvės.

– Tuoj bus gatava, – sako neatsisukdama. – Dar dvi trys minutės.

– Man reikėtų slaptažodžio, – sako Marta ir mandagiai palaukia. – Galėčiau ir pati nusirašyti nuo modemo.

Dabar jau močiutė atsigręžia.

– Ką? – klausia ji.

– Norėčiau nusiųsti draugei tekstinę žinutę! – sako Marta. – Todėl man reikia prisijungti prie tavo belaidžio tinklo, na, *vlando*.

Močiutė suraukia kaktą.

– Ne ten pataikei, mergike! – sako ji. – Jei gerai supratau, ką turi galvoje. Čia to nėra, nei *vlando*, nei modemo, nei slaptažodžio. Labai apgailestauju.

– Nėra *vlando*? – nusigandusi klausia Marta ir svarsto, ką tai reiškia. Dabar jai viskam reikės naudoti savo interneto duomenis. O kai juos išnaudos, išvis nebeprijungs prie interneto. – Tai kaip tu pasieki tinklą?

– Aš niekam į tinklus nepakliūnu! – sako močiutė ir nusijuokia Martai nesuprantamu juoku. – Niekad nebuvau patekusi ir dabar neketinu. Ir tau teks išsiversti be to, mano mergyt.

Marta nuryja seiles.

– Bet aš neturiu neriboto interneto, – sako ji.

Močiutė mažliai žvelgia į ją.

– Na ką gi, – sako ji.

Gal net nežino, kas tas neribotas internetas? Juk ji šitaip gyvena. Kaip viduramžiais.

Marta nusisuka nuo viryklės. Reikia kuo greičiau parašyti Izoldai, kas nutiko. Ir kur jie dabar yra. Ekране mato, kad naujų žinučių nėra. Netgi nuo tėčio. Gal tėtis dar ne pas mamą ligoninėje? Kodėl nerašo, kaip ji?

Martą nupurto šurpas. Žinoma, tėtis jau pas mamą, tikrai iškart ten nuvyko. O jei nerašo savo vaikams, kaip laiko-si mama... Marta dar kartą nugurkia seiles. Ir tada skambina tėčio numeriu.

Ir tik dabar tai pamato! Ekranu viršuje, kur paprastai ryšio stiprumą rodo penki brūkšniukai, aiškiai ir vienareikšmiškai užrašyta: tinklas nepasiekiamas.

– Čia išvis nėra tinklo! – sušunka Marta.

Močiutė vėl nusijuokia.

– Juk sakiau tau! – sako ji. Močiutė tikrai nieko neišmano.

Marta išbėga laukan. Nėra belaidžio! Ir nėra ryšio! Kur nors turėtų būti. Įlanka juk ne tokia plati, o kitoje pusėje miestukas. Gal tenai, prie liepto? Juk neįmanoma gyventi be ryšio, netgi čia!

Atrodo, kad lieptu seniai niekas nesinaudojo. Viena lenta pusiau išlūžusi. Bet vis tiek čia priešvartuota valtis – sena medinė valtis, variklis atsargiai ištrauktas iš vandens ir padėtas ant viršaus. Bangelės draugiškai pliuškina į valtį šoną.

Marta nubėga į patį liepto galą. Atkiša ištiestą ranką miestuko pusėn, kiek įmanoma toliau. *Tinklas nepasiekiamas.* Nėra ryšio, niekur.

Kaip ji dabar susirašys su tėčiu? Su Izolda? Kaip jis persis nuotraukas, kaip bus su *snapčatu* ir instagramu?

– Marta! – šaukia Matis. Stovi varteliuose ir moja rankomis. – Ateik čionai!

Marta dar kartą nužvelgia įlanką, tada apsisuka ir lėtai grįžta prie trobelės. Rytoj paieškos vietos, kur yra ryšys. Gal už ganyklos, Somerbyje. O šįvakar paskambins tėčiui iš laidinio telefono, sužinos, kaip ten mama. Močiutei brangiai kainuos.

7

– *A*teik čionai! – vėl sušunka Matis, kai Marta pasuka pro jį vartelių link. Tarsi jo čia seniai nebūtų. – Eik lupti bulvių.

– Kaip kaip? – sutrikusi klausia Marta.

Virtuvėje močiutė jau nukėlė puodą nuo ugnies ir šali-
mais pastatė didelį dubenį.

– Abu ponaičiai veikiausiai dar niekad nelaikė peilio ran-
kose! – sako ji. – Na, dabar bus kitaip. Pradžioj tu man padė-
si. – Ir ji kinkteli puodo pusėn.

Marta mato, kad ant seno stalo guli peilis ir šakutė. Lupe-
noms patiesta laikraštinio popieriaus.

– Dar niekad nesu to dariusi! – prisipažįsta ji.

Močiutė nuleidžia peilį.

– O kas pas jus tai daro? – klausia. – Na, vis tiek imkis.
Studijuoti neprisireiks.

Marta čiumpa peilį. Pabandžiusi pirštais ištraukti iš van-
dens bulvę surinka.

– Karšta! – šūkteli.

Močiutė juokiasi. Ji tikra beširdė.

– Tik pažiūrėkit, tik pažiūrėkit! – sako ji. – Verčiau ban-
dyk šakute!

Marta šakute išžvejoja iš puodo bulvę.

– Niekur neradau ryšio! – sako ji. Lupena lengvai lupasi ilgomis juostomis. Visai nesunku. – Netgi pačiam liepto gale! Tėtis tikriausiai visą laiką bando su manim susisiekti! Vėliau paskambinsiu jam iš laidinio.

Močiutė liaujasi lupti bulves.

– Laidinio, taigi taigi, – sako ji. – Turi galvoj telefoną, ar ne? Čia tokio daikto nėra.

– Ką? – sušunka Marta. Čia net ne viduramžiai! Čia išvis akmens amžius!

– Jie paprašė trijų tūkstančių eurų, – sako močiutė. – Per atokiai mat gyvenu. Nemokamai įveda tik iki sklypo ribos.

Martos bulvė krinta į dubenį. Ji minkšta, subyra.

– Bet tu juk davei Anikai savo telefono numerį! – šaukia mergaitė.

Močiutė lupa toliau, jai pavyksta labai greitai.

– Ne savo numerį! – sako ji. – O Haneso, krautuvininko iš miestelio. Jis man praneš. – Ir jau smeigia kitą bulvę.

Marta dėbso į močiutę.

– Tai Anika mūsų niekaip nepasieks! – sušunka ji. – Jei kas nors nutiks mamai!

Močiutė mažliai žvelgia į ją.

– Hanesas užsuks pas mus, – sako ji. – Jei turės svarbių žinių. Jis taip daro.

Bet atrodo, kad močiutė tik dabar suprato, jog kartais telefonas gali būti reikalingas.

Marta jau palei duris. Pampiršo padėti peilį, o išsitraukus iš kišenės mobiliuką tenka nubraukti lupenos skiautelę nuo ekrano. Nušluosto telefoną į kelnes ir pasileidžia bėgti. Kur nors turi būti ryšys!

8

*P*irmasis brūkšniukas pasirodo Martai jau kone perbėgus visą ganyklą iki Somerbio, neilgai trukus išryškėja ir kiti.

Kai Marta skuodžia pro karves, visos išsyk pakelia galvas tarsi kokios balerinos, bet pamačius, kad mergaitė jomis nesidomi, karvių baletas vėl palenkia galvas ir ramiausiai rupšnoja toliau lyg niekur nieko.

Marta įsitaiso ant tvoros ir susikrauna kojas ant priešpaskutinio skersinio. Trys žinutės nuo tėčio. Paskambink! Viskas gerai!

Renkant tėčio numerį Martos rankos kiek virpa. Neilgai trukus išgirsta tėčio balsą – taip aiškiai, lyg jis stovėtų visai šalia.

– Marta! – šūkteli tėtis.

– Tėti! – sušunka Marta. Regis, tuoj apsiverks. Bet dabar nevalia.

– Marta, pavojus atšaukiamas! – sako tėtis. – Ką tik grįžau iš ligoninės. Dabar prigulsiu valandai ar porai, trūksta miego, ir tada dar kartą nuvažiuosiu pas mamą. Viskas bus gerai. Mama greit pasveiks.

– Bet kas jai nutiko? – klausia Marta. – Ar galiu su ja pasikalbėti?

Tėčio balsas nuvargęs.

– Gal po poros dienų, – sako jis. – Dabar jai reikia ramybės. Ne vienas kaulų lūžis, bet daktarai sako, kad pastatys ją ant kojų. Sunkiai sukrėstos smegenys. Bet šiaip su galva viskas gerai. Viską sutvarkys.

Keista, kad tas noras apsiverkti nepraeina! O juk Marta dabar turėtų džiaugtis! Smegenų sukrėtimas syki buvo ir Mutardui iš jos klasės, kai žaidžiant futbolą jam pataikė kamuoliu į galvą. Ir mažajam Fridolinui taip nutiko klasės išvykoje. Jis čiuožykloje parkrito aukštiekninkas. Ir abu jie dabar sveikutėliai – jei apskritai kada nors buvo normalūs. Nuo smegenų sukrėtimo nemirštama. Dėl smegenų sukrėtimo neverta jaudintis.

– Namuose nėra ryšio! Ir belaidžio ji neturi, – sako Marta. – Neišsigąšk, jei ne iškart tau atsakysiu, tėti! Retsykiais ateisiu prie tvoros, tada įmanoma surast ryšį.

– Nėra belaidžio? – klausia tėtis. – O Dieve, ji nepasikeitė! – Tėtis nusižiovauja. – Marta, brangute, einu nusnūsiu mažumėlę. Paskambinsiu vėliau. Pabučiuok nuo manęs Matį su Mikeliu.

– Linkėjimai mamai! – šaukia Marta. Bet tėtis jau atsijungęs. Kiek dabar laiko Niujorke? Gerokai mažiau nei čia. Bet praėjusią naktį lėktuve tėtis nemiegojo.

Marta dar kurį laiką pasėdi ant tvoros žvelgdama į močiutės trobą. Tėtis nepaklausė, kaip jiems sekasi, Mačiui, Mikeliui ir jai. Kaip klojasi pas tą seną raganą. Ar viskas gerai. Žinoma, tėčiui galvoje dabar visai kiti rūpesčiai. Be to, jis nemigęs.

Akyse susitvenkusios ašaros neišsiliejo. Mama pasveiks, abu su tėčiu grįš namo. Nebėra dingsties verkti.

O kol jie grįš, Matis, Mikelis ir ji, Marta, pabus pas šią bobutę, kuri net nežino, kas yra tinklas, ir neturi telefono. Bet gal ji vis dėlto ne ragana. Marta kaip nors sužinos, kodėl mama su tėčiu niekad apie ją nekalba. Kodėl jie niekad pas ją nevažiuoja ir kodėl močiutė jų niekad neaplanko.